

Medewerkenden: Joop, Jaap (als voorzitter)
Mieke Telkamp, Barbara Streisand, Robert Palmer,
Alfred E. Neuman, duo Kees v. Rees + Toos Voos,
Farrak Fawcett, Pieter van Vollenhoven, Jos Brink,
Olivia Newton-John, Michael Jackson, David Niven,
Lord Mountbatten, Nina Ricci, Yves Saint Laurent,
Tante Frie (tante wie?) TANTEFRIE, Ron Brandsteder,
Julio Iglesias (AMORE"), ~~Uitgever~~, Henk Neuman,
W.L. Bruggsma, La Sielinga, Mickey Mouse,
Babs v/d Bergh Maywood, de Stumpers (voor bruiloft en partijen)
Hildo Billemans (INKOPER) Marlies, Ko Keen, Siep en
Pientje, Hedda (en H. Pope dus) e.v.a

INHOUD :

Een leuensecht sprookje op blz. 5

"Jser nog hoop voor de toekomst met het oog op de Sten-
tor?" antwoord op blz 8!

"De bjusterbaerlike avonturen van Gurbe A." op blz 14.

"Terwijl wij lachen al door school gaan huilt ons hart"

Wie zijn de mannen op de achtergrond? U leest het in
het hoofd artikel v/d redactie op blz 19

En we hebben nog veel meer ....

VOORWOORD

≡ SNIK ≡

Bosch: pas op, sop, sop, sop, sop!

waltherboer h
dalman e p kanninga hbleeksm
schüt p b c v n s r
nielsen d a a d a w zylst r r a n e n f e l d e r
n vergoossen zeinstra
bosch smits negeberts lgc
doodkorte tuinstra
plantinga maurits ...+ 450 leerlingen =:

Het Stedelijk Gymnasium

SPROOKJE

Er was eens een lief roze eendje en dat heette Barbara. Ze woonde in een grote sloot. In die sloot woonden nog veel meer dieren, Wochel de zwaan, die dit Leer(insprookjesland kan dat) niet wit, maar oranje was. Wiebel de gans die groen was en Erich, de blauwe kikker. Ons roze eendje nu, waar dit verhaaltje om gaat, kon erg goed opschieten met Masje, het paarse eendje; ze waren dikke vriendinnen. Maar Erich, Wiebel en Wochel vond ze ook erg aardig. Vooral met Wiebel kon Barbara fijn vissen en zwemmen, en dat vinden roze eendjes leuk. Erich vond Barbara erg aardig en dat zei hij haar ook. Samen waren ze erg actief in het aktiekomitee houdt de sloot schoon. maar dat bleek onbegonnen werk te zijn. Het blauwe kikkertje vond dat Barbara wel erg vaak met Wiebel aan de zwem was. Hij kon of wou niet geloven dat Barbara hem ook erg leuk vond. Hij ging naar 't eendje toe en vertelde haar dat Wiebel de gans een ander zwemvriendinnetje had.

Pauze-houdende leerlingen van Stedelijk Gymnasium stappen meestal de bakkerij in de Breedstraat binnen om de winkel te verlaten, happende in hele suikerlatten of luxe broodjes. G en G zag deze dagen dat twee meisjes bakkerij verlieten met een knaap van een groot witbrood. Het werd in tweeën gebroken en elk bracht gretig een helft naar de mond. Verwende jeugd? Kom nou, droog brood eten ze.

LEVE DE JOURNALISTIEK.....

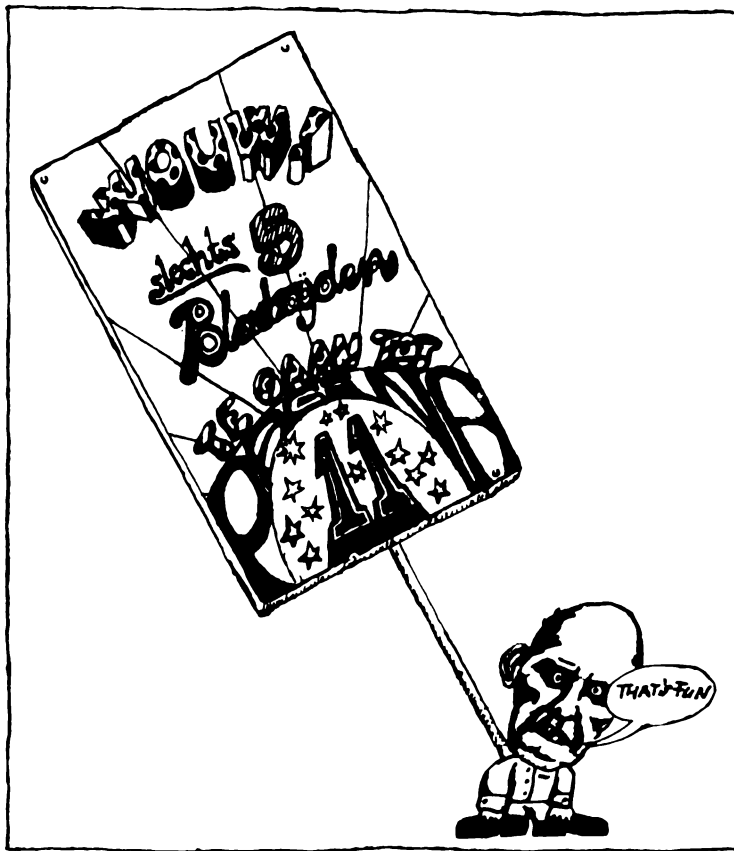

Hij zei daar video-bandjes van te hebben, maar dat kan niet, want wie heeft er nu ooit gehoord van kikkers die kunnen filmen, ook al zijn ze blauw? Hij was gewoon jaloers.

Barbara snapte hier allemaal niet zoveel van, en ging maar uitkwekken bij Masje. Erich, daar bemoeide ze zich maar niet zoveel mee, want die geloofde haar toch niet. Hij zelf kon dat niet over zijn kant laten gaan, (vond hij) en ging 't eendje pesten. Toen Barbara in de coördinatie van M.A.V.D.S.P. (de Meer aandacht voor de sloot partij) zat, ging het kikker-tje flauw doen. Samen met anderen hielp hij de M.A.V.O.S.P. (de meer aandacht voor onze sloot partij) aan de macht. Terwijl deze partijen gewoon samen zouden moeten werken. Barbara vond dit niet leuk en de spanning steeg in de sloot. Iedereen hoopte dat één van beide partijen zou verhuizen, maar dat kon niet. Wiebel de groene gans, en Wochel de prachtige zwaan vertrokken wel, want zij konden werk krijgen in een verre andere sloot. En Barbara ging maar met Masje aan de zwem...

Grootmoeder sloot het boek, en zei: "Het was een raar sprookje kinders, maar zo gaat het in het leven, zelfs in sprookjesland!!"

LEDEN GEVRAAGD VOOR DE MODELBOWCLUB

Bouwpakketten (radiografisch)

auto's
vliegtuigen
boten

Informatie bij : Jeroen Hendrix
telefoon 05182 -693

Leerling : " Meneer bosch, ik snap iets niet "
Bosch : " Als ja iets niet weet, moet je
het zelf maar bedenken "

7

Enige opmerkingen over de Stentor,
met het oog op de toekomst

In de afgelopen jaren is de Stentor in enige verscheidenheid van vorm nu eens regelmatig dan weer heel onregelmatig verschenen. Zo herinner ik mij dat de Stentor een tijd lang slechts bestaan heeft uit een enkel gestencild vel, gevuld met allerlei fragmentarisch proza: kritische, cynische, bijtende, humoristische of gewoon absurde uitlatingen die kort en bondig geformuleerd waren. Vaak heb ik bij het lezen van dit velletje onbedaarlijk gelachen of gedacht knap gedaan!

Het is een goed teken als de lezer van een blad reikhalzend uitziet naar de volgende aflevering. De toenmalige vorm van de Stentor maakte het niet alleen mogelijk het blaadje geregeld te laten verschijnen, maar ook op vrijwel elk gewenst tijdstip, hetgeen 'n niet gering voordeel is: de redactie kan snel op "actuele" zaken ingaan en door middel van 'n "extra editie" voorzien in een (veronderstelde) behoefte van 't lezerspubliek. Men heeft daar indertijd helaas weinig gebruik van gemaakt.

Bij een Stentor die een dergelijk beperkte opzet heeft doet zich nauwelijks het probleem voor "hoe het blad te vullen met voldoende bijdragen". Met deze moeilijkheid heeft 'n redactie te kampen die er naar streeft 'n blad te laten verschijnen met 'n twintigtal pagina's zoals de Stentor in zijn huidige vorm. Ontbreekt in zo 'n geval de benodigde copy, dan moet de redactie zelf naar de pen grijpen en blijft zij -om welke reden dan ook- in gebreke, dan zal die Stentor niet verschijnen. Het is echter redelijk dat de lezer weet hoeveel afleveringen hij per jaar van 'n blad kan verwachten, wanneer deze afleveringen verschijnen en dat hij de zekerheid heeft dat de geplande hoeveelheid afleveringen gehaald wordt.

Een schoolblad kan vele functies vervullen. Het kan bijv. dienen tot uitwisseling van ideeën, theorieën, meningen, suggesties over de school in 't algemeen en de situatie op het Gymnasium in het bijzonder. Zinvol lijkt mij een uitwisseling van ideeën tussen leerlingen onderling, maar tevens tussen leerlingen en leraren. Voorstellen die in de Stentor zijn gedaan en uitgewerkt, kunnen via overleg wellicht leiden tot verwezelijking in de praktijk. Nuttig is het verschaffen van informatie, ik denk hierbij bijv. aan de notulen van docenten vergaderingen of verslagen van redactie bijeenkomsten.

In het recente verleden zijn er pogingen in het werk gesteld om "discussieavonden" te organiseren. De Stentor kan, door voortdurend discussiestof te publiceren 'n belangrijke bijdrage leveren aan de voorbereiding van die avonden. Dat de belangstel-

ling zo gering gebleken is, kan onmogelijk te wijten zijn aan gebrek aan discussiemateriaal. In de jaren dat ik voor de klas sta, ben ik door leerlingen overstelpt met opvattingen en ideologieën over 't onderwijs, zowel hele reële als heel bizarre. Een opmerkelijk groot deel hiervan is nooit tot in de Stentor doorgedrongen. En wat ik bij toeval ben tegengekomen was slechts het topje van een ijsberg. Betrokkenheid is er ruimschoots.

Hoe moet die geringe belangstelling dan verklaard worden? Verdiept men zich hier in, dan stuit men al spoedig op het woordje "kliëkvorming", ook wat de Stentor betreft. Ik voel me niet geroepen om de juistheid van deze beschuldiging te onderzoeken, maar de klacht op zichzelf stemt tot nadenken. Als een relatief kleine groep probeert de lakens uit te delen, de meerderheid overschreeuwt en niet kan of wenst te luisteren naar hun medeleerlingen, lijkt mij dit een doodsteek voor een blad dat uitgebracht wordt voor de totale schoolbevolking. De redactie van de Stentor zou er goed aan doen duidelijk te maken in woord en daad dat zij alles in 't werk stelt haar copy te betrekken uit een zeer breed "achterland". Geef de lagere klassers evenredige ruimte, laat zo mogelijk leerlingen aan 't woord. En als zij niet schrijven, neem dan op de bandrecorder op wat ze te vertellen hebben. Een bandrecorder is een onmisbaar attribuut voor de huidige stentomedewerkers als zij tenminste snel en doeltreffend copy te willen verzamelen. Nogmaals, las men zijn oor te luisteren legt bij alle leerlingen, dan zal men verrassend gevarieerd materiaal kunnen aandragen voor de Stentor.

Een andere functie die een schoolblad kan vervullen, is, naast zaken betreffende de school, te berichten over en te putten uit de persoonlijke ervaringswereld van leerlingen, hun avonturen, hun streken, hun hobbies, hun (voor)oordelen, hun conflicten etc. Waar het op aankomt is iedereen op zijn specifieke gebied te stimuleren en uit te nodigen tot deelname. En er valt heel wat te berichten want leerlingen zijn uiterst boeiend bezig. Ik volsta met het noemen van twee voorbeelden: 1) Als een leerling van het Gymnasium een jaar lang in de Verenigde Staten is geweest, dan is dit toch een unieke gelegenheid voor de Stentor om zo'n leerling uitgebreid over zijn diverse belevenissen te laten verhalen. 2) Vermakelijk en spannend is het om wederwaardigheden te beluisteren van leerlingen die via de oppas-centrale een avondje gaan baby-sitten.

De creatieve functie van een schoolblad: het publiceren van korte verhalen, gedichten e.d. laat ik hier buiten beschouwing, maar niet alvorens opgemerkt te hebben dat ik een school ken die eens

per jaar een ^vbundel uitbrengt die gedichten bevat van zowel leerlingen als leraren. Hierin wordt heel wat vrije tijd geïnvesteerd en niet vergeefs want de bundels vinden binnen de school en zelfs bij oudleerlingen gretig aftrek. Tenslotte nog dit: de onlangs verschenen gezamenlijke aflevering van een aantal Leeuwarder schoolbladen dient niet eenmalig te blijven!

J.V.

VERKIEZINGSTUUF VAN HET JUNIORENBESTUUR.

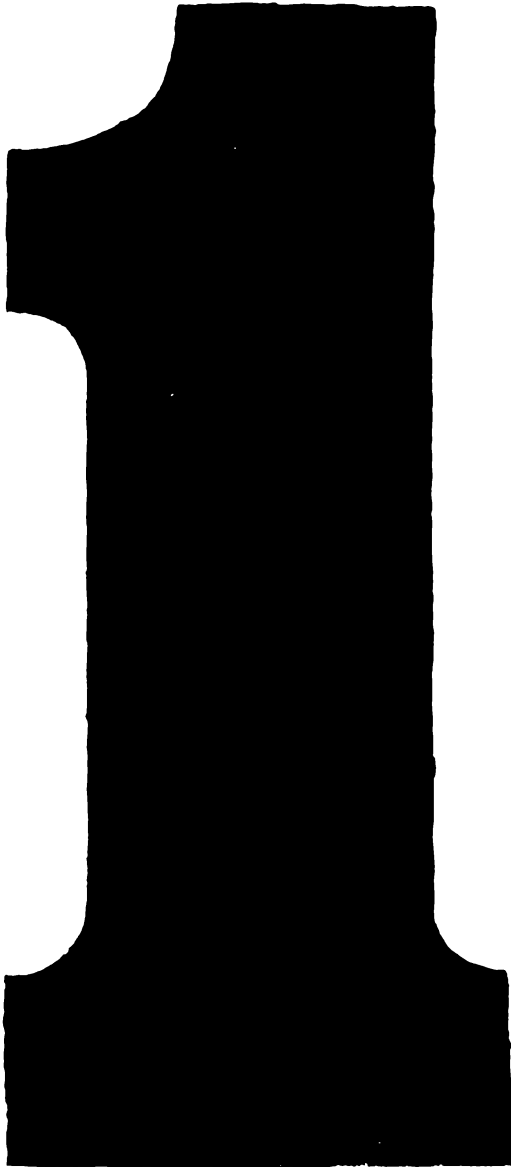
Om 7.30 begon het, ± 8.00 konden de mensen die zich beschikbaar wilden stellen hun namen opschrijven. Daarna vertelde Ninié Ulas ^{het} één en ander over de werking van de h.g.c. Alle kandidaten moesten een „speech“ houden. Het werd wel enorme vriendjes politiek maar dat was te verwachten. Toen de speeches klaar waren moesten we stemmen. Dit kwam er uit de bus:

Edgar Tempelman	- praeses
Suzan v. Ulzen	- vice-praeses
Jaqueline Hagers	- ab-actis
Barbara Kempers	- questor
Hilzo Brilleman	- inkrper.

De nieuwe bestuursleden redanuten nog even het publiek. Daarna werd er nog even lekker gedanst. al met al een zeer geslaagde avond.

Het Junioren-bestuur.

pagina

beleggen niet leuk. Na twee jaar Leek (havo), drie jaar Winschoten (i.o.v.), kon ik nu een vijf tiende jaar in Leeuwarden bezig, en het lesgeven heeft me inmiddels overstesond.

Wat in den oop wel even werven, als je plotseling, na de zomervakantie, een 26. jaer nog weer 10 nu teruggeeft, en de veer van de weer doorthrent is een orgaanlijke zwakte (de voorwaartse bibliotheek), voor iedereen vrijwel een wat nog ontmoet door een historisch voorraad boeken, bezig het niet al te verheven zekon dit het tellen van geld en het stemmen van boeken.

Maar dat zijn natuurlijke alleen aanlooppromen. Dat stemmen heeft maar eens een jaer (en volgend jaer organiseer ik hultroener, en als ik uitge- teid ben, blijft er vast wel wat over te schieten, waarmee iets aan genoemde onverzorgdheid gedaan kan worden.

Omder een in middelen gelukkig ook al een iets verhevener zeken toegeloven. Tweede tiende hebben inmiddels hun schon]onderzoek rooster ontvangen, en er is inmiddels een jaarrooster klaar, waarin alle belangrijke gebeurtenissen voor de lopende course (rapporten, vergaderingen, onderavonden, enz.) gewand zijn. Een moet er nu uitroocht worden welke vak bevoel was uitgewen, zonder wie te krijgen met de gemeente, en zo liggen er nog wel een paar dingen. Dat niet een omroep. In vind dat het mijn belangrijkste taak is, het stille weg de zij te maken, een dan moet ja wel weten, wat stille willen.

I.O.O.-bestuur, Stichting-redactie, Stichting, Massavertergenwoordiger, leerling, van, H.O.O., geloven, als ja wat best, een idee, een probleem, loop bij de , daar na voor.

de bijsterbaerlike avonturen van Gurbe A.

Nog voordat hij die ochtend echt wakker is, heeft hij het al ;het gevoel dat er die dag iets heel bijzonders aan de hand is; het gevoel ook, dat hij de enige is aan wie zich het geheim zal openbaren. Bang dat het gevoel hem bij voortgezette slaap zal ontglippen, staat hij nu onmiddellijk op en haast zich naar de ontbijt-tafel ,die door zijn vrouw Sjoeke anderhalf uur geleden gedekt is. Hij heeft, zoals iedere dinsdag het rijk alleen, want zijn kinderen zijn naar school, en Sjoeke is heur niet te beroert om een redelijk deel van het gezinsinkomen voor haar rekening te nemen.

Terwijl hij zich een kop lauwe thee inschenkt(waarom vergeten ze toch altijd de theemuts over de theepot heen te zetten?), zoekt hij in de koppen van de voorpagina van de Volkakrant naar nieuws, dat verband kan houden met zijn gevoel Tevergeefs ;even vergeefs als een onderzoek van de verjaardagskalender :de verjaardag van omke Piebe ,al 40 jaar lid van de blauwe knoop,vermag geen enkele emotie bij hem los te maken.

Ook zijn dagtaak belooft weinig opwindends ;die bestaat uit het geven van één uur Friese taal en letterkunde aan (bij maximale opkomst) 4 leerlingen van het Stedelijk Gymnasium in Leeuwarden .

Intussen is Sjoeke thuisgekomen om ervoor te zorgen dat hij deze leerlingen niet met lege maag tegemoet behoeft te treden .

De les verloopt rustig en na afloop blijft hij ,als gewoonlijk nog even hangen in de leeraarskamer .Zoals vaker , kan hij zijn plaagsucht niet bedwingen "Bin jo de skeanmakker?" vraagt hij schalks een hem onbekende jonge leraar ,die zich bij gebrek aan kennis van de Friese taal schichtig uit de voeten maakt .

In een uitstekend humeur verlaat Gurbe A. het gymnasium om op een nabijgelegen terras enigszins te herstellen van de vermoeienissen van het gegeven onderricht.En plotseeling ,nippende aan een verfrissend kopje thee,dringt het tot hem door: het is vandaag op de kop af 1226 jaar geleden ,dat Bonifatius bij Dokkum door heidense Friezen vermoord werd! Onmiddellijk flitste er een fantastisch en gewaagd plan door zijn brein: hij Gurbe , zal in de voetsporen van de grote zendeling treden en dezelfde tocht maken ,die Bonifatius 1226 jaar geleden zo slecht bekwam.

In zijn opwindning vergeet hij af te rekenen.

"Dou bist net goed wiis" reageert Sjoeke, nadat hij de trap is opgerent en haar, vallend over zijn woorden, op de hoogte heeft gesteld van zijn gewaagde plan. "Kin dy net skele", zegt Gurbe, en stopt een bijbel in zijn fietstas.

"Must net een fietspomp metnimme?" "En wat plakspul" "En dyn achterlicht docht het net", zegt Sjoeke bezorgd, terwijl ze hem een zakje met 3 volkoren boterhammen toestopt "Sokke dingen had Bonifatius ek net", antwoordt Gurbe, en reeds is hij op de fiets gesprongen en rijdt in straf tempo de Emmakade Z.Z. af.

Maar al bij de rondweg besefte hij het moeilijke van zijn plannen: ging Bonifatius hier links-of rechts af? Na enige aarzeling besluit Gurbe op zijn intuïtie af te gaan en kiest het linker karrepad, dat hem, na een moeizame tocht pal tegen de noorder wind in, voert in de richting van het terpdorp Lekkum.

De inspanningen gaan hem niet ongemerkt voorbij; zijn lies zendt alarmsignalen uit en ook zijn billen hun onvrede met de hun opgedrongen rol duidelijk merken. Gurbe ziet zich ge-

noodzaakt een stuk te lopen, maar dan geeft het lichtende beeld van zijn grote voorganger hem de kracht weer om op te stappen en het Wynser Binnenpad in te slaan. Hier wordt het terrein pas echt moeilijk: veel bruggetjes en hekken, waarvoor hij van de fiets moet, en een boosaardige hand, die hem tot een snelle spurt dwingt. Het is al donker, als hij het dorpje Wyns binnen rijdt.

Tot zijn geluk blijkt de plaatselijke bevolking niet zo vijandig tegenover vreemdelingen te staan als hij vreesde, want een oude boer, die, kauwend op een stuk pruimtabak, de eenzame fietser van top tot teen bekijkt, biedt hem een slaapplek in zijn hooischuur aan. Het op commando van een hean ontwaken de volgende ochtend brengt nare zaken aan het licht: een geweldige stijfheid heeft zich van zijn lichaam meester gemaakt; zijn rug en liesstreek behoren tot de zwaarst geteisterde lichaamsdelen. Desondanks weet hij zich uit de hooischuur te bevrijden en nu doen de volkoren boterhammen van Sjoeke hun heilzame werk. Aangezien het lopen hem gemakkelijker afgaat dan het fietsen, laat hij zijn karretje bij de hooischuur achter en volgt nu te

Lieve Siëp,

SIËP'S PROBLEMECORNER

Ik heb een groot complex omtrent mijn lengte, maar daar gaat het nu NIET om. Indertijd heb ik i.v.m. met dat complex een brief geschreven naar Mark van Stodie. Hij is geplaatst met mijn naam FRONDER. Had je de reactie van vrienden en kennissen moeten horen:

90 Jij naar die story geschreven? / 96

99 Hahaha! Dat je niet Rotschaamt en dat antwoord van dat mens⁹⁹ enzovoort die lengte daar zit ik niet met zomeer maar mijn schaamtgevoel heeft zich verplaatst naar ELDERS. U begrijpt wel ASCHAAM van ~~to~~ TOP tot TFEN (235 cm lang). PS: toch LEZEN zijn INTELLEKTUELE KENNIS en de story WAAR ze ho op spugen "kleintje"

Lieve kleintje, wie je ook zijn mag, ik snap niks van dit briefje. Dat is eigenlijk al een probleem op zich vrees ik. Volgens mij ben je gewoon een beetje onevenwichtig (iets wat overigens ook al uit je handschrift blijkt). Iets wat schijnt te helpen tegen onevenwichtigheid is CHOCOLADE, dit heb ik net van M. gehoord. Dus neem dit van Siëp aan: lengte is geen probleem (zelf ^{bestand} ik ook nogal in de wat hogere sferen) maar het is meer de onevenwichtigheid die je parten speelt.

Ik raad je aan een arts te raadplegen..
beterschap, siëp.

voet de boorden van de Ee ,
die hier een ruwachtig karak-
ter heeft behouden.

Uren later sjokt hij ,dood-
moe en hongerig ,het stra-
tegisch zeer gunstig gele-
gen plaatsje Birdaard binnen
On-danks zijn doffe blik be-
merkt hij toch de versie-
ringen die overal langs de
kant van de weg zijn aange-
bracht en ook vele van de een-
voudige huisjes zijn met vlag-
getjes en vaantjes feestelijk
aangekleed.

Gesterkt door deze duide-
lijke blijk van waarde-
ring van de kant van de
plaatselijke bevolking,
weet hij de herberg te
bereiken, alwaar men hem
ongetwijfeld warm zal ont-
vangen. Dit nu blijkt tegen
te vallen, want pas na vijf
keer kloppen wordt de
deur voorzichtig geopend
en kijkt hij in het sla-
perige gezicht van de
waard. "Wat must dou",
vraagt de autochtoon.
'Fanavend gaet de tent
wer iepen", en hij slaat
met een klap de deur
dicht. Gurbe hoort hem
de trap opstommelen,
blijkbaar op weg naar zijn
sponde.

Ontmoedigd kijkt Gurbe
om zich heen en nu pas
valt het hen op, dat er
geen mens op straat te
bekennen valt. Bij vele
huizen en boerehofsteden
zijn de ordijnen zelfs ge-

sloten, ten teken dat de be-
woners bezig zijn met hun
middagdutje. Ineens wordt
de zaak hem duidelijk:
hier zal vanavond een dorps
feest losbarsten, zoals die
de laatste jaren in zovele
dorpen en gehuchten tot de
folklore zijn gaan behoren.
Gurbe heeft wel eens in de
krant gelezen, hoe een derge-
lijk feest gepaard kan gaan
met alcoholische en andere
uitspattingen, waarbij ook
jongeren zich dikwijls he-
laas niet onbetuigd laten.
Zelfs schoolverzuim komt
voor.

Hij besluit dit zondige
dorp nu onverwijld te ver-
laten, maar niet nadat hij,
door honger en dorst ge-
dreven, een plaatselijke
grutter heeft weten te be-
wegen hem roggebroad, spek
en karnemelk te verkopen.
Tegen de avond klopt hij
aan bij een boerderij en
ook deze keer wordt hij
niet onvriendelijk, maar
toch met enige argwaan
ontvangen.

Gurbe probeert het ijs
te breken door zijn naam
te noemen; per slot van re-
kening is het nog maar
kort geleden dat hij in
deze contreien met veel
succes deelnam aan een
sutelaksje ten bate van
de schrijvers van het
betere Frysk christelijk-
nationale boek.

"Gurbe A., jo hiette Gurbe
A.?" zegt de boer. "Is dat

net een dominee? So 'n zware met altijd een swart pak an? Dan bin jo hier an 't ferkearde adres. "Haastig legt Gurbe uit, dat hij in het geheel geen zielszorger is en daarop krijt hij een plaats in het hooi toegewezen.

De slaap houdt hem de volgende dag lang in zijn greep en de zon staat al hoog aan de hemel als Gurbe op pad gaat voor de laatste loodjes, die hem naar Dokkum moeten voeren.

Nu toch weer enkele gevaren, bestaande uit blaffende honden, vijandig kijkende, met mestvorken gewapende inheemsen en stekende muggen te hebben gatrotseerd, loopt hij in de late namiddag eenigszins kreupel de be- loofde stad binnen om tot zijn immense vreugde te be- merken, dat zijn aankomst dit maal niet ongemerkt is gebleven. Er is zelfs 'n ontvangstcomité gevormd, bestaande uit de burgemees- ter, de voorzitter van de Bonifatius vereniging en een plaatselijke schone, die gespecialiseerd is in het geven van zoenen aan winnende wielrenners, kaatsers, en andere sport- helden. Gurbe laat zich deze huldiging niet ont- gaan. Zo mogelijk nog eervoller is zijn benoe- ming tot ridder in de orde van de Dokkumer Granaat,

de hoogste onderscheiding die de bisschopsstad kent. "Sokke kerels met onderne- mingslust binne der sinds Bonifatius altijd veuls te min west", zegt de burge- meester in zijn lofrede. Innerlijk ontroerd laat Gurbe de woorden op zich inwerken.

Buiten staat de pers op hem te wachten; "Sa be- langrijk is dit net. Dit hoeft echt net ien'e krante", meent Gurbe. Kom, kom, zegt de oudste der aanwezige journalis- ten, "dit hawwe wy hier noch nea metmakke" En zo wordt Gurbe tegen zijn zin in gedwongen om zijn re- laas in de krant te laten verschijnen.

"Wy binne tige trots op dy," zegt vrouw Sjoeke als hij moe, maar voldaan terug is op de Emmakade Z.Z. Ze geeft hem een fer- me tuut. "En der stjit een stuk ien'e krante fan wel een halve pagina. Met een skitterende foto" "Fan my had dat net hoeft" zegt Gurbe eenvoudig.

67
Wijma: "jij lijkt wel een paard-
je, je echopt steeds acht-
eruit! hoe ond ben je ei-
genlijk?"
Anne-: "Zal ik even in je bek kij-
Sytske ken?"